

naar Byg ansattes til en Priis af 3 Rbd. og Rug (hvori Afgiften i enkelte Jurisdictioner undtagelsesviis ydes) til $4\frac{1}{2}$ Rbd. pr. Td. Under Finantsfagens Behandling paa forrige Rigsdag androg den daværende Justitsminister i Folkethinget paa den fornødne Forhøielse af de i Forslaget til Finantsloven ansatte 15,000 Rbd., men dette gik ikke igjennem. Paa Grund deraf, og da der savnes en Regel, hvorefter hiin til fuld Dækning af bemeldte Indtægter utilstrækkelige Sum kunde fordeles mellem de forskjellige berettigede Embedsmænd, saa har den nærværende Justitsminister forelagt et Lovudkast, der kunde give ham Hjæmme til den Fordeling af samme, som han anseer for den mindst mistlige.

Det forelagte Udcast gaaer saaledes ikke ud paa en endelig Berigtigelse af foransførte Anliggende ved de vedkommende Embedsmænds fuldstændige Stadesløsholdelse, men det skal kun afhjælpe den Ulempe, at Embedsmændene hverken for Aaret 1851 have erholdt eller, saalænge den fornødne Lovhjemmel ei have, for dette Aar kunne erholde den Dvotadeel, der af den utilstrækkelige Sum, som dertil er bestemt, kunde falde i Enhvers Lod. Det havde nu vistnok været onskeligere, om der gjennem nærværende Rigsdag kunde have været tilveiebragt en Lov, som fuldstændiggjorde den i oftnævnte Finantslov fastsatte Erstatningssum, hvilken sandsynligviis paa lige Maade vil blive bestemt i Finantsloven for 1852—1853. Men Justitsministeriet har paa Grund af, hvad der med Hensyn til hiin Gjenstand foresaldt paa forrige Rigsdag, ikke troet med Nytte at kunne fremsætte et saadant Forslag, men indskrænket sig saaledes som anført. Saavidt Udvalget skønner, kunde der imidlertid vel have været Udset til, at sætte en Lov af det ovenmeldte men udstrakte Indhold igjennem; thi de vedkommende Embedsmænds Krav paa fuldstændigt Wederlag for den Indtægt, der ved Loven af 20de Juni 1850 blev dem betaget, er saaligefrem grundet i Retfærdigheden, at den danske Rigsdag, der ved andre Leiligheder har med udmærket Humanitet taget sig af de Statens Tjenere, der ikke havde noget Retstray paa hvad der blev gjort for dem, vist ikke vilde kunne nægte hiin vigtige Embedsclasse den

den tilkommende Stadesløsholdelse. Vel har, som meldt, Folkethinget, ved Behandlingen af Finantsloven for 1851—52, ikke villet gaae ind paa den Forhøielse af den til Dækning af oftmeldte Embedsindtægt engang af Regjeringen opførte Sum, der svarede til den, hvortil Indtægten var bleven beregnet i Motiveringen af Loven af 20de Juni 1850. Men det maa i denne Henseende erindres, at denne Gjenstand kun kortelig blev forhandlet og det under Indtrykket af den Omstændighed, at det Beløb, der saavel ved Motiveringen af Loven af 24de Juni 1850, som i Finantsministeriets Forslag til Finantsloven, var forelagt, senere blev erklæret for aldeles utilstrækkeligt og derfor nu forlangt forhøiet. Det var efter Maaden, hvorpaa Sagen saaledes kom frem, begribeligt, at Folkethinget ikke let gik ind paa at indvillige i den begjærte Forhøielse, og at man holdt sig til den Mangel, der virkelig var paa aldeles klare Beviser for, at det da af Justitsministeren opgivne Beløb var det rette. Det kan iøvrigt være, at de af denne Minister paaberaabte Oplysninger dog væsentlig indeholdt alt, hvad der efter det hele Forholds Beskaffenhed retteligt og billigt kunde forlanges; men der var ikke den Tid og Stemning til at sætte sig saaledes ind i Sagen, som det til denne Erkjendelse vilde have været fornødent. Naar derimod et særligt Forslag til en Lov om denne Gjenstand indkom, vilde der være Leilighed til nøiagtigere at overveie alle hidhørende Forhold, og der vil vist ingen Afdeling af den danske Rigsdag finde det retsfærdigt at straffe Landets Herredsfogder og Birkedommere for den Feil, som maatte være begaaet af noget vedkommende Ministerium. Men idet vi beklage, at der ikke er fremkommet et Lovforslag til Sagens fuldstændigere Ordning, saa kunne vi dog ikke andet end tilraade det ærede Thing at vedtage det forelagte Udcast med den ubetydelige Ændring og den Tilføining, som vi længere nede ville tilføie os at fremsætte. Det vil nemlig ikke let være muligt endnu paa nærværende Rigsdag at tilveiebringe en Lov, hvorved bemeldte Anliggende kunde faae sin endelige Ordning, og der vilde altsaa, naar heller ikke en Lov, som den forelagte kom istand, endnu kunne blive en